

ת"פ 34779/12/12 - מדינת ישראל נגד מרדכי מוטי חבה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 34779-12-12 מדינת ישראל נ' חבה
בפני כב' השופט עידו דרויאן

המאשימה	מדינת ישראל
	ע"י ב"כ עו"ד זרנגר
	נגד
	מרדכי מוטי חבה
הנאשם	ע"י ב"כ עו"ד חזום

הכרעת דין

כתב האישום ותשובת הנאשם לאישום:

בכתב האישום שהוגש בדצמבר 2012 הואשם הנאשם בעבירות תקיפה ואיומים נגד המתלונן, מר איתי זנה, בעקבות אירוע מיום 5.8.12:

הנאשם ומשפחת המתלונן מתגוררים בשכנות בבת-ים. אין מחלוקת, כי בין הנאשם לבין הוריו של המתלונן, צעיר יליד 1993, שררה מתיחות ומספר ימים קודם לאירוע, התגלע ויכוח בין אשת הנאשם לאבי המתלונן.

לפי הנתען, במועד האמור דפק הנאשם על דלת דירתה של משפחת המתלונן, ומשפתח המתלונן את הדלת, נכנס הנאשם והחל מתווכח עם המתלונן ולטעון שקילל את אשתו. כשהכחיש המתלונן, איים עליו הנאשם ש"ירצח אותו" ואז בעט ברגלו באשכיו של המתלונן ואחז אותו בגרונו, עד שהמתלונן הצליח להשתחרר והנאשם עזב את המקום. למתלונן נגרמו כאבים ורגישות במקום הפגיעה.

בתשובתו לכתב האישום טען הנאשם מפי באת-כוחו, שהוזמן להיכנס לדירה ע"י אמו של המתלונן, אך הוא חש עצמו מאוים כיון שהמתלונן רצה לשסות בו את כלבו והלך לכיוון המטבח "להרים סכין". לכן, דחף את המתלונן כהגנה עצמית.

הראיות:

המתלונן, שהיה למטה מגיל 19 בעת המעשה, העיד וסיפר על הוויכוח שקדם לאירוע, בו דווקא אשת הנאשם העליבה אותו.

עמוד 1

האירוע עצמו החל כשהנאשם פתח את דלת הדירה, שלא היתה נעולה, והחל לצעוק על אמו של המתלונן. המתלונן ביקש מאמו לזוז הצידה, כי חשש מהנאשם, והנאשם איים עליו "שירצח אותי ליד אבא שלי" ואז פגע ברגלו באשכיו של המתלונן ב"ברכיה" עד שהתכופף מכאבים, חבט בכף-ידו על צווארו של המתלונן, ויצא מהדירה. המתלונן ואמו הזמינו משטרה, שהגיעה למקום. לאחר ריענון זכרונו מהודעתו אמר המתלונן שהוא זה שפתח את הדלת, ולא הנאשם. המתלונן הסביר, שעקב חלופי הזמן אינו זוכר פרטים שונים, אף שאת התקיפה הוא זוכר היטב.

בחקירתו הנגדית טען המתלונן שיצא מחדרו כששמע את הנאשם צועק, אחרי שנכנס לדירה, אף שבהודעתו מסר שהוא-עצמו פתח את הדלת לנאשם. המתלונן עמד על-כך שהוא לא צעק ולא איים על הנאשם, אך הורה לו לצאת מהדירה. המתלונן שלל את דברי הנאשם, לפיהם אמר לנאשם "בוא קח סכין תדקור אותי" אך הודה שייתכן ואינו זוכר שאמר כך. עם-זאת, שלל המתלונן בתוקף את טענת הנאשם, לפיה שלח ידו לעבר סכין במטבח. המתלונן לא ידע לומר, אם הפגיעה בצווארו היתה לפיתה, חבטה, או סטירה. המתלונן לא זכר אם הכלב היה לידו, אך שלל אפשרות כי שיסה את הכלב בנאשם. ככלל, לא זכר המתלונן פרטים רבים מהאירוע. הוגשה תעודה רפואית, לפיה התלונן המתלונן על רגישות באשך (ת/1). עוד סיפר המתלונן על סימנים אדומים בצוואר, שעברו (ת/5) ולא נצפו ע"י איש משטרה.

גב' גאולה ז'נה, אם המתלונן, העידה שהנאשם נכנס "בפראות" לדירה והאשים את המתלונן שגידף את אשתו. הנאשם הכה את המתלונן בצווארו ("כאפה") ונתן לו ברכיה שגרמה למתלונן להתקפל מכאבים, ואז עזב את הדירה. הכלב כלל לא היה בסמוך, והמתלונן לא עשה ולא אמר דבר שהצדיק "הגנה עצמית" של הנאשם.

העדה ציינה שבדירה היו באותה עת שני פועלים שעסקו בשיפוץ הדירה, אך היא נמנעה מלמסור פרטיהם למשטרה כי הם לא רצו להיות צד בעניין.

בחקירתה הנגדית אמרה העדה שהנאשם נכנס לבדו דרך הדלת שהיתה סגורה אך לא נעולה ושללה בתוקף אפשרות אחרת - רק על-מנת לחזור בה ולהסס כששמעה שהמתלונן עצמו סיפר בחקירתו שפתח את הדלת לנאשם (ע' 16 לפרוטוקול). כך, טענה תחילה העדה שהנאשם כלל לא פנה אליה אלא מיד צעק על המתלונן, רק על-מנת לחזור בה כששמעה שגרסת המתלונן היתה שונה (ע' 17). העדה שללה אפשרות שהמתלונן צעק על הנאשם או איים עליו, ועמדה על-כך שהכלב כלל לא היה בקרבת האירוע. במהלך עדותה של העדה התברר גם, כי מסרה למשטרה מידע לא-מדויק, כשהכחישה שפרטי הפועלים מצויים ברשותה אף שמדובר באנשים המוכרים לה ולמעשה גרים בשכנות (ע' 18).

הנאשם בהודעתו (ת/2) סיפר שבעקבות הוויכוח בו הוטחו עלבונות באשתו, ראה את גב' ז'נה בחלון וביקש לדבר איתה. היא הזמינה אותו לדירה והוא עלה, דפק בדלת ונכנס. בהיותו בדירה שוחח עם גב' ז'נה ואז לפתע יצא מחדרו המתלונן מלווה בכלב, אמר "באת להרביץ לי?... בוא, בוא תרביץ לי..." ואז ניגש למטבח ואמר "בוא קח סכין ודקור אותי". הנאשם דחף את המתלונן בחזהו בשתי ידיו וברח מהדירה. הנאשם סיפר שפחד מהכלב "הגדול", אף שהיה קשור עם רצועה, ומכך שהמתלונן יעשה שימוש בסכין שהיתה על השיש במטבח. הנאשם הכחיש שפגע באשכיו של המתלונן ושאיים עליו. הנאשם אישר שהיו פועלים בדירה, ואחד מהם פנה ואמר לו "בוא ונרגיע את העניינים" אף שלא היה צורך בכך.

הנאשם בעדותו חזר על עיקרי גרסתו והוסיף, שאחד הפועלים אף ניסה להפריד פיזית ולחצוץ בין הנאשם למתלונן,

שהתערב בשיחת הנאשם ואמו והחל להצמיד את פניו לאלו של המתלונן.

בחקירה נגדית אמר הנאשם שהכלב ישב. לדבריו, הכלב היה קשור ברצועה, אך איש לא אחז בה, ואיש גם לא ניסה לשסות בו את הכלב. הנאשם הדגיש שחשש מזה שהמתלונן יעשה משהו, כשפנה למטבח לאחר שאמר "בוא תדקור אותי".

דין ומסקנות:

ענייננו בגרסת המתלונן ואמו מצד אחד, וגרסת הנאשם מצד שני. המתלונן לא זכר פרטים רבים ובכנותו הודה בכך, ואילו אמו לא דייקה במסירת פרטים שונים, בהם מהותיים, כמתואר לעיל. יש גם להניח כי מטבע הדברים מבקשים המתלונן ואמו לתמוך זה בגרסת זו וההיפך. עדיין, לזו גרסתם של עדי התביעה הינו אחד ואחיד, וגם בבחינה זהירה של דבריהם לנוכח האמור, עומדות עדויותיהם במבחן. אוסיף, כי למרות שמדובר באם ובנה, אין כל סימני תיאום אסור בגרסאותיהם.

למעשה, גם הנאשם מודה בתקיפתו של המתלונן, אך על דרך הדיפה בלבד, כשאת טענתו להגנה עצמית יש לדחות כליל - בעדותו, לא הניח הנאשם את הדעת בכל הנוגע לצורך בדחיפתו של המתלונן, כאשר למעשה יכול היה פשוט לצאת מהדירה ולסיים בכך את העימות הלא-נעים שהתפתח.

המרחק בין גרסאות הצדדים איננו אפוא כה רב. עדי התביעה עומדים על כך שהנאשם חבט במתלונן ב"ברכיה" ואני מאמץ את גרסתם ללא סייג לנוכח האמור לעיל, תוך מתן משקל מסוים גם לעצם פנייתו של המתלונן לבדיקה רפואית. באשר למגע הנוסף, בגרון או בעורף, נותרה עמימות המצדיקה הותרתו מחוץ לגדר ההרשעה.

בדירה נכחו שני עדים אובייקטיביים - הפועלים - שאין מחלוקת שנכחו באירוע, ואפשר שגם אחד מהם נטל בו חלק פעיל בניסיון להרגעת העניינים. למרבה הצער, הסתפקו חוקרי התיק בפניות לקוניות בלבד לאם המתלונן אף שהיו ערים לחשיבות עדויותיהם. משסירבה גב' ז'נה למסור את הפרטים, בטענה שהעדים אינם מעוניינים בכך, ראו בכך החוקרים סוף-פסוק.

אופן הפעולה של החוקרים אינו ראוי: היה עליהם לזמן את גב' ז'נה לחקירה בתחנה ולדרוש ממנה את פרטי העדים, שהיו ברשותה. פרטים אלו לא היו בחזקת הנאשם, ורק לאחר עדותה של גב' ז'נה בבית המשפט, מסרה זו את הפרטים אך העדים סירבו לשתף פעולה עם ההגנה. התובעת המלומדת, שהיתה ערה לפגם זה בפעולת המשטרה, הציעה להשלים את החקירה אך הצעתה נדחתה לנוכח השלב המתקדם אליו הגיע ההליך, סיכומי הצדדים.

מחדלי חקירה אינם מובילים בהכרח לזיכוי הנאשם, אלא יש לבחון אם בעטיים עולה חשש כי קופחה הגנת הנאשם, בחינה הנעשית בהינתן מכלול הראיות הרלבנטי. המשטרה אינה מחויבת להציג את "הראיה המקסימאלית" אלא את הראיה המספקת. ואולם, כאשר המשטרה חוקרת תלונה נגד אדם, שמתוכנה ומבירורה מסתבר כי ההכרעה תתבסס על "גירסה מול גירסה", וכאשר ישנם עדים ישירים לאירוע, המשטרה חייבת לחקור אותם, ככל שהדבר איננו כרוך במאמץ בלתי סביר. הימנעות מזימונם ומחקירתם בנסיבות אלה עלולה לעלות כדי מחדל חקירתי של ממש, המקפח את זכותו

של הנאשם למשפט הוגן, ובכך להצדיק את זיכוי מהאישום הרלבנטי, כפי שנאמר בע"פ 5019/09 חליוה נ' מ.י. (2013).

במקרה דנן לא מצאתי כי מחדלה של המשטרה הגיע כדי הצדקה לזיכוי, לנוכח הראיות הקיימות והודייתו-למחצה של הנאשם, אך ודאי שיינתן לכך משקל לעונש כדין.

באשר לאיומים: גב' ז'נה כלל לא העידה על איומים והנאשם לא עומת עם האשמה זו בחקירה נגדית. לפיכך, ומחמת הזהירות, יזוכה הנאשם מעבירה זו.

סוף דבר:

אני מרשיע את הנאשם בעבירה של תקיפה סתם, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 ומזכה אותו מעבירת האיומים.

ניתנה היום, כ"ו אייר תשע"ד, 26 מאי 2014, במעמד הצדדים.